

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Quid sit affectus, & quomodo ille in cordibus nostris enascatur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

modi homines ab oratione discedunt ita frigidum & aridi, atque ad illam sunt ingressi, quia illorum meditationes, quas convenientius quis appellaverit speculationes, lumina sunt sine calore, & omnes illorum considerationes similes sunt soli hyberno, qui illuminat, nec tamen calefacit; ex quo etiam fit, quod terra cordis eorum nullum producat fructum bonum, atque ex omnibus exercitiis illis spiritualibus, quæ faciunt, nihil reportent aliud, quam curiositatem, superbiam ac vanitatem.

Non est nobis inquirendum, inquit Gerson, in quo consistat virtus præcisè ut sciamus, verùm ut amemus illam & in praxin redigamus, atque ita re ipsa virtuosi evadamus. Considerare debemus, ut cognoscamus, at verò cognoscere non debemus, nisi ut amemus, ad exemplum Regii Vatis, qui de seipso ait: *Concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exardescet ignis.*

Quamprimum igitur adverterint Fratres nostri, voluntatem suam incipere inflammari, sive per interiorem Dei attactum absque eo quod multum adhuc sint in consideratione progressi, sive beneficio considerationum, quas ei exhibuerit intellectus, cessabunt à discursu, ut illi tempus concedant sanctos affectus, quos conceperit, producendi. Cujus rei ut certam eis methodum præscribamus, dicemus primo:

Quid sit affectus, & quomodo ille in cordibus nostris enascatur.

Affectus, de quo hic loquimur, est certa quadam commotio cordis, sive sanctus

F qui-

*Non est
nimium
tribuendū
intellectus.*

*Pf 38. v.
4.*

*Inveni,
quem dilig-
git anima
mea, tenui
eum, nec
dimittam.
Cant. 3.
v. 4.*

*Quomodo
produca-
tur affe-
ctus.*

quidam ardor in anima nostra natus aut ex solo tactu ac secreta impressione gratiæ Spiritus sancti, aut ex præmissis considerationibus intellectus. Duobus enim ille modis nascitur: Primò videlicet per infusionem extraordinarii cujusdam luminis, unico momento intellectum hominis adeo illustrantis, ut rem clarius multò perspiciat, quam si duas aut tres horas continuas in meditatione insumpsisset, non secus atque ubi radius quidam solaris ingreditur per fenestram in aliquod conclave, multo amplius ipsum illuminat, quam si plures illic accensæ forent candelæ. Hoc vero lumen, cognitio atque interior claritas procedit immediatè à Deo, qui simul voluntati imprimit fortem quidem, sed tamen suavem aliquam inclinationem ad se veritati cognitiæ conformandam.

Multi hocce genus inreiors commotionis experiuntur etiam priusquam sciant quid sit oratio, prout accidit non rarò quibusdam Adolescentibus sæcularibus, quibus Deus inspirat mundo valedicendi propositum, illis quandoque in suis communionibus quasi in ictu oculi omnes misérias atque omnia commonstrando pericula, quibus expositi sunt, quamdiu in mundo remanent.

Alter modus, quo producuntur affectus, est communis & ordinarius, & ex parte dependens ab humana industria, qua anima, posteaquam certæ materiæ considerandæ intendit, atque aliquam veritatem percepit, illi insistit, illam amat, desiderat, amplecti pro-

proponit, & media ad hoc propositum convenientia intendit. Id quod modo fit adeo naturali ac suavi, ut absque ulla ad ea, quæ hic præscribimus, præcepta, aut ad ullam industriam reflexione quamprimum anima percipit rem aliquam amabilem, statim ex seipsa in illam feratur amandam, aut si odio dignam perceperit, illam odisse & averfari incipiat. Adeoque applicatio intellectus nostri ad meditandum est quidem illa plena industriâ, & nostris est conjuncta laboribus; Verùm ubi quis propositam veritatem semel meditando cognoverit, sine ullo deinde labore aut industria affectu erga illam animus movetur, sicut multâ nequaquam est opus industriâ, ut ad bellam quandam imaginem aut aliam quamvis rem, quam vidimus, desiderandam, aut rem deformem nostris objectam oculis averfandam impellamur: Sufficit enim hujusmodi res videre, ut priores quidem amemus, alias verò fugiamus & aversemur.

De differentiâ affectuum.

INter affectus ea intercedit differentia, quod aliqui ferantur in res bonas, sanctas, ac virtuosas, ut eas desiderent; alii vero feruntur in res malas ac vitiosas, ut eas detestentur. Aliqui eorum pleni sunt ardore, alii mirâ animum suavitate afficiunt. Aliqui sunt prompti & acuti, alii tardiores sunt ac suaviores, sed tamen efficaces. Aliqui denique sunt purè spirituales, quos non